

Arrest

nr. 147 241 van 5 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die verklaart de Turkse nationaliteit te bezitten, zegt geboren te zijn in Karakoçan, provincie Elazig in Zuidoost- Turkije. U verklaart van Koerdische origine te zijn.

Uw vader zou bijna 40 jaar geleden als gastarbeider naar Duitsland, Esslingen (dorp Wernau), zijn gegaan. Toen u 2,5 jaar oud was zou u met uw moeder, op basis van gezinshereniging, uw vader in Duitsland hebben vervoegd. U heeft twee broers en twee zussen, die allemaal nog in Duitsland vertoeven. U ging er naar school en werkte nadien in de fabrieken van oa. Bosch en Porsche.

Omwille van een collega, die in Kroatië wapens was gaan ophalen, werd u door de Duitse politie in 1995 opgepakt op betichting van illegale wapensmokkel. Die collega zou een granaat aan uw broer (K.) hebben gegeven, u zou thuis dat gevaarlijk object hebben gevonden en het in de tuin hebben begraven. U zou de politie, die via uw collega en (K.) bij u terecht kwam, de vindplaats hebben aangeduid. U werd

prompt veroordeeld maar werd in beroep vrijgesproken voor de u ten laste gelegde feiten. Uw broer en uw collega werden wel tot 2 à 3 jaar opsluiting veroordeeld. Niettegenstaande werd u op 25 april 1995 door de Duitse autoriteiten gerepatrieerd naar Turkije. Tegen deze beslissing startte uw Duitse advocaat (G.) een zaak op bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM).

Aangekomen in Turkije, op de luchthaven te Istanbul, werd u door de Turkse politie gedurende één dag opgepakt en gesommeerd dat u uw legerdienst moest vervullen. U weigerde dit te doen maar zou voor de schijn hebben toegezegd. U werd vrijgelaten, in afwachting van uw oproeping, en u verbleef vervolgens enkele weken bij familie in Istanbul. U besliste al snel dat u terug wou naar Duitsland waar u via illegale weg terug aankwam op 15 augustus 1995.

U vernam dat u de zaak bij het EHRM had gewonnen en dat deze had geoordeeld dat u niet had mogen worden teruggestuurd naar Turkije. Omdat u intussen Duitsland terug op illegale wijze had betreden, raadde uw advocaat u aan om er toch een asielaanvraag in te dienen en zo uw situatie te regulariseren. Deze aanvraag zou twee jaar hebben aangesleept en, ook in beroep, zijn afgewezen. Op 29 april 1997 werd u 's morgen thuis opgepakt door de Duitse politie en enkele uren later al direct teruggevoerd naar Istanbul, Turkije. U werd een tweede maal gerepatrieerd.

In Istanbul werd u opnieuw gedurende één dag aangehouden en bevolen uw dienstplicht te vervullen. Uw oom (K.) kwam u bezoeken, stelde zich verantwoordelijk voor u en slaagde er in om u - onder de belofte dat u wel degelijk uw dienst zou doen - vrij te krijgen. Andermaal besloot u niet in te gaan op uw dienstplicht. U bleef 4 tot 6 weken in Istanbul en besloot dan uw kans te wagen in Engeland (UK).

U vroeg er asiel aan dat werd afgewezen. Uiteindelijk, in 2001, kreeg u er een verblijfsvergunning van onbepaalde duur. Kort nadien werd u opgepakt en verdacht van fraude met valse bankkaarten. U werd schuldig bevonden en veroordeeld tot een celstraf van 2,5 jaar. Uw beroep bij de 'Royal Court of Justice' werd gevolgd en u werd uiteindelijk in 2005 weer vrijgesproken. U bleef in de UK tot u in oktober 2014 werd uitgenodigd voor het huwelijk van uw nicht in Frankfurt. U huurde een wagen, nam de ferry en reisde, in het bezit van uw Brits rijbewijs en een valse Bulgaarse identiteitskaart, naar uw familie in Duitsland. Na het feest raadde uw familie u aan niet terug te keren naar de UK omdat het risico te groot was dat u alsnog zou worden betrapt met de valse Bulgaarse identiteitskaart. U besloot dan maar, met uw broers en een vriend, een rondreis in Europa te maken. Jullie gingen met de wagen naar Monaco, vandaar naar Italië (Milaan), vervolgens naar Oostenrijk en zo terug naar Duitsland. Ook daar bleef uw situatie onzeker en had u nog steeds geen enkel verblijfsdocument.

U vernam er dat u alsnog naar Duitsland mocht 'terugkeren' op voorwaarde dat u de kosten van uw vroegere repatriëringen zou terug betalen en zou kunnen aantonen dat u er aan het werk kon. U vindt deze voorwaarden onaanvaardbaar en besloot dan toch terug te reizen naar de UK, in het bezit van de identiteitskaart van uw broer (V.). Onderweg, in Brussel op de Eurostar, werd u tegengehouden, oa. met uw valse Bulgaarse identiteitskaart en de identiteitskaart van (V.). U werd op 16 december 2014 opgepakt en overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Vottem waar u op 22 december 2014 een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een kopie van uw Turkse identiteitskaart en deze van uw broer (nufus çuzdani), van uw Brits rijbewijs en uw valse Bulgaarse identiteitskaart. U legt ook 4 Turkse stukken neer (met een vertaling in het Duits) waarin door het Turks consulaat in Duitsland wordt gedreigd uw nationaliteit af te nemen, alsook enkele stukken uit het dossier dat aanhangig werd gemaakt door uw Duitse advocaat bij het EHRM te Straatsburg naar aanleiding van uw repatriëring(en).

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch de hoedanigheid van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend. Dit omwille van volgende redenen.

Niettegenstaande u van jongs af aan in Europa heeft verbleven - als zoon van een gastarbeider in Duitsland en als immigrant in de UK - beschikt u over de Turkse nationaliteit en dient uw vrees voor vervolging dan ook ten aanzien van het land waarvan u de nationaliteit bezit, Turkije dus, te worden beoordeeld. De redenen die u aanhaalt om niet terug te kunnen naar Turkije zijn enerzijds het feit dat u uw legerdienst niet wenst aan te vatten en anderzijds dat uw familie quasi integraal in Duitsland (en andere Europese landen) woonachtig is.

Wat vooreerst uw beweerde dienstweigering betreft dient het volgende te worden vastgesteld. Uw verklaringen hier omtrent zijn dusdanig onlogisch en zelfs tegenstrijdig dat u dit aspect van uw relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo stelt u dat u tot tweemaal toe door de Duitse autoriteiten werd gerepatrieerd, de eerste keer in 1995 en de tweede keer in 1997, en bij aankomst op de luchthaven van Istanbul werd opgepakt, gedurende

een dag werd vastgehouden, zelfs werd geslagen, en pas na een plechtige belofte toch uw legerdienst te vervullen, weer werd vrijgelaten (zie gehoorverslag CGVS, pp. 6-7).

Het is echter opmerkelijk dat, indien werkelijk van u werd verwacht dat u zich onmiddellijk zou aanbieden voor de militaire dienst, u tot tweemaal toe 'zomaar' werd vrijgelaten, enkel met de belofte dat u woord zou houden. Iets wat u niet deed. Dat dit de eerste maal zo geschiedde kan nog worden aangenomen, maar dat de Turkse autoriteiten zich in 1997 een tweede maal met dezelfde loze belofte om de tuin lieten leiden, kan echt niet worden geloofd. Uw uitleg, dat in 1997 uw oom (K.) naar de politie kwam om zich voor u 'borg' te stellen, komt evenmin geloofwaardig over. Niet in het minst omdat uw oom zelf ook wel doorhad dat u uw belofte niet zou nakomen en hijzelf vervolgens problemen kon verwachten met de Turkse overheid. U zegt zelf op een bepaald moment dat na uw vertrek in 1997 uw oom, en zelfs uw grootmoeder, werden lastiggevallen door de Turkse politie die op zoek was naar u (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Dit toont aan dat de politie er niet licht over ging maar geeft evenzeer aan dat het totaal niet aannemelijk is dat de Turkse overheid u, als dienstweigeraar, tot tweemaal toe zou hebben laten gaan, telkens met dezelfde loze belofte. Overigens, wat de bezoeken van de politie aan uw oom en grootmoeder betreffen, is het daarenboven wel zeer opmerkelijk dat zij pas langskwamen op een moment dat u alweer was vertrokken. U zegt dat u in 1997 4 à 6 weken in Istanbul bij uw familie bent gebleven. Dit impliceert dat de Turkse autoriteiten u de eerste anderhalve maand met rust lieten, en blijkbaar geen graten zagen in het feit dat u zich nog steeds niet had gemeld voor uw legerdienst. Mocht u werkelijk geboekstaafd staan als 'dienstweigeraar' en zelfs 'recidivist' op dit vlak, dan kan echt niet worden geloofd dat zij 'toevallig' pas naar u op zoek gingen op een moment dat u niet meer in Turkije vertoefde.

Dat de Turkse autoriteiten, medio de jaren '90, dusdanig laks zouden omspringen met een Koerdische dienstweigeraar kan, ook rekening houdend met het toenmalig gewapend conflict in het Zuidoosten, echt niet worden geloofd. Te meer u zelf zegt dat ze u tijdens uw korte detentie zeiden dat u uw legerdienst zou moeten vervullen in Sirnak, met name in het hart van het conflictgebied gelegen (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Dat zij dan niet de daad bij het woord voerden en u onmiddellijk overbrachten naar uw militaire eenheid, raakt kant noch wal en kan door het CGVS niet worden bijgetreden.

Vervolgens dient opgemerkt dat uw verklaringen betreffende uw terugkeer naar Turkije en wat u daar overkwam niet gelijklopend zijn. Er werd u tijdens het gehoor door het CGVS gevraagd of u in Turkije bent veroordeeld voor dienstweigering. U liet blijken dat u dat eigenlijk niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Dit is merkwaardig aangezien u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), in de vragenlijst van het CGVS, iets heel anders liet optekenen, nl. dat u na de twee korte arrestaties op de luchthaven van Istanbul ook nog een derde keer werd gearresteerd, nl. in 1997 te Istanbul en door een militaire rechtbank van Istanbul werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 à 3 jaar (zie vragenlijst CGVS, dd. 6 januari 2015, vragen 1-2 en 5). Dat u zich over een dergelijk essentieel element in uw verhaal overduidelijk tegensprekt doet in ernstige mate afbreuk aan de oprechtheid van uw verklaringen.

U verder gevraagd toe te lichten waarom u uw dienstplicht niet wenst te vervullen, houdt u het bij een zeer stereotiep en algemeen discours. U heeft het in het algemeen over de strijd tussen de Koerden en de Turken, u stelt dat u uw dienstplicht in Koerdische regio zal moeten vervullen en dat u niet tegen uw eigen broeders wil strijden (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U komt niet verder dan deze 'standaarduitleg'. Op de vraag wat het dan voor u betekent om Koerd te zijn, blijft u evenzeer steken in enkele algemene en nietszeggende verklaringen. Zo stelt u dat Koerden en Turken niet hetzelfde zijn, dat Koerden een andere religie aanhangen (die van Zarathustra) en dat dit door de Turkse politie niet wordt aanvaard. U verwijst weliswaar naar de PKK (Koerdische Arbeiderspartij) die toen strijd leverde in het Zuidoosten van Turkije, maar u zegt dat u zelf géén separatist bent waarmee u indirect aangeeft dat u het niet eens bent met de visie van de PKK (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Verder dan dit komt u niet. Meer zelfs, aangezien u precies verwijst naar uw Koerd-zijn en uw Koerdische identiteit, is het des te opvallender dat u niet in staat bent het Koerdisch te spreken, u zou het een beetje verstaan. De uitleg die u hiervoor geeft is evenmin afdoende. U zegt dat u het niet heeft geleerd omdat u in Duitsland opgroeide, daar in het Duits school liep, vooral Turkse (en géén Koerdische) vrienden had en uw vader jullie op vakantie in Turkije aanraadde vooral geen Koerdisch te spreken. Uw ouders zouden onderling thuis wel Koerdisch praten. Ook al bent u opgegroeid in Duitsland dan nog kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat u thuis, in alle vrijheid, de taal van uw ouders zou en/of kon spreken, het Koerdisch dus. U hierop gewezen stelt u uw verklaringen bij en zegt u dat er thuis wel degelijk Koerdisch werd gesproken maar dat u die taal niet heeft 'opgestoken' (zie gehoorverslag CGVS, pp. 2 en 7). Dat u enerzijds het Turks - volgens u de taal van de staat die u veracht en die de Koerden onderdrukt - wel vlot beheerst maar nooit een ernstige inspanning heeft geleverd om de taal van uw eigen ouders en volk te leren, terwijl deze taal gewoon thuis werd gesproken, is niet te begrijpen en geeft nogmaals aan dat u zich weinig of niet vereenzelvigd met enig Koerdisch bewustzijn.

In die zin haalt u dan ook geen ernstige noch geloofwaardige redenen aan ter ondersteuning van uw zogenaamde dienstweigering.

In dezelfde context werd u gevraagd of u dan op geen enkele andere manier aan uw legerdienst kan ontkomen, iets wat uw twee broers ((K.) en (V.)) klaarblijkelijk wel is gelukt - de ene liet vanuit Duitsland een negatief medisch rapport opstellen en de andere slaagt erin steeds weer uitstel te bekomen (zie gehoorverslag CGVS, pp. 8-9). Volgens u kan dit in uw geval niet lukken omdat u in Duitsland illegaal verbleef. U er dan op gewezen of u op een gegeven moment dan uw legerdienst in Turkije niet kon afkopen, wat - onder bepaalde voorwaarden - een toegestaan alternatief was, moest u laconiek toegeven dat u dit misschien wel kon maar dat u er niet dacht om de Turkse Staat nu ook nog eens geld te geven in ruil voor een vrijstelling (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Hieruit blijkt duidelijk dat u mogelijks over een bepaalde piste beschikte om aan uw legerdienst te ontkomen, maar dat u deze piste niet wilde bewandelen. Dat u nog liever gezocht wordt door de Turkse overheid dan voor een vrijstelling van legerdienst te betalen, is andermaal zeer merkwaardig en komt alleszins de waarachtigheid van uw verhaal niet ten goede.

Ook het volgende wijst in die richting. U stelt te zullen worden vervolgd en gezocht door de Turkse autoriteiten. Op de DVZ had u het zelfs al over een veroordeling en gevangenisstraf. Echter, blijkt uit lezing van uw Turkse identiteitskaart dat deze in Londen ('Londra') werd uitgevaardigd, op 28 mei 2012. Blijkt dat u er zich zelf uit vrije wil tot de Turkse autoriteiten heeft gewend om een nieuwe Turkse 'nufus' te bekomen. U deed dit op de geijkte manier: u deed een aanvraag via het internet, werd dan gevraagd op het consulaat lang te komen met 4 foto's en met het nummer van uw oude identiteitskaart. De totale procedure duurde 2 tot 2,5 maanden en verliep klaarblijkelijk probleemloos. Het enkele gegeven dat u - die de Turkse overheid zegt te vrezen - zich vrijwillig tot het Turkse consulaat in Londen wendde en zonder problemen of opmerkingen een nieuwe identiteitskaart verkreeg is een duidelijke indicatie dat u geen vrees koestert ten aanzien van uw overheid, noch dat zij u viseren met het oog op vervolging. Dat zij bij het afleveren van uw nieuwe 'nufus' niet zouden hebben gemerkt dat u bekend stond als dienstweigeraar is niet plausibel. Nadat u hierop werd gewezen verklaart u plots dat u bij uw aanvraag nogmaals beloofde uw legerdienst wel degelijk te gaan vervullen (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Echter, opnieuw moet worden vastgesteld dat zoveel lichtgelovigheid van de Turkse overheid niet kan worden gevolgd. Dient hieraan nog toegevoegd dat u stelt dat u in 2001 een schrijven ontving van het Turks consulaat in Stuttgart dat ermee dreigde dat u uw Turkse nationaliteit zou kwijtspelen indien u zich niet binnen de twee maanden zou aanbieden voor uw dienstplicht. Op de logische vraag of dit dan is gebeurd, zegt u dat u denkt dat u deze nog steeds heeft, dat het maar een politieke zet was van Turkije. Alleszins, het gegeven dat u in 2012 (11 jaar later) nog probleemloos een nieuwe Turkse identiteitskaart kon bekomen, wijst er duidelijk op dat u nog altijd over de Turkse nationaliteit beschikt (zie gehoorverslag CGVS, p.6).

Alle bovenstaande bemerkingen in acht genomen heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar Turkije zou worden opgepakt of vervolgd voor dienstweigering.

Wat in tweede instantie uw verklaring betreft dat uw familie zich in Duitsland bevindt, u geen voeling heeft met Turkije en dus in Europa wil blijven, dient het volgende te worden opgemerkt.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u in het verleden over een verblijfsstatus beschikte in Duitsland, zowel als in Engeland, maar dat u om redenen, die geen enkel verband houden met het Vluchtelingenverdrag, deze status kwijt speelde of niet meer wenst op te nemen.

In Duitsland had u als zoon van een gastarbeider, net zoals de andere leden van jullie gezin, recht op familiehereniging. Het liep echter fout op het moment dat u in verband werd gebracht met een collega - wiens naam u zich bizar genoeg zelfs niet meer weet te herinneren - die tijdens de Balkanoorlog wapens vanuit Kroatië smokkelde (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Uw veroordeling, die nadien weer werd rechtgezet, ressorteerde in een eerste repatriëring (1995). U keerde terug naar Duitsland en nadat het EHRM te Straatsburg oordeelde dat uw repatriëring onterecht geschiedde, heeft u - wegens illegale inreis - een asielprocedure opgestart. U zegt zelf dat dit twee jaar duurde en dat men uw vluchtrelaas niet wilde geloven met een tweede terugleiding in 1997 als gevolg. Intussen probeerde uw advocaat de Duitse autoriteiten te overtuigen u opnieuw een verblijfsvergunning te geven, waaraan - tot op zekere hoogte - een positief gevolg werd gegeven. Immers, u kreeg toestemming Duitsland terug te betreden, op voorwaarde dat u de kosten voor de repatriëringen zou terugbetalen en aan het werk kon in Duitsland. Op de nogal voor de hand liggende vraag waarom u op dit voorstel niet bent ingegaan, steekt u van wal en zegt u dat het een schande is dat 'uw advocaten' u 'verkocht' hebben, waarmee u bedoelt dat zij het op een akkoordje hebben gegooid met de Duitse overheid. U gaat met de voorgestelde regeling niet akkoord, u wil niet betalen, integendeel, indertijd zou uw Duitse advocaat (die de zaak bij het EHRM aanhangig maakte) u hebben gezegd dat u minstens 500.000 DMark kon krijgen voor het onrecht dat u was aangedaan. Met minder neemt u geen genoegen, laat staan dat u zelf bepaalde kosten zou moeten vereffenen in ruil voor een verblijfsstatus (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Met andere woorden, het voorstel om u terug op een legale wijze bij uw familie en vrienden in Duitsland

te kunnen settelen heeft u zelf resoluut van de hand gewezen. De redenen hiervoor hebben niets te maken met een vrees voor vervolging.

Idem wat uw verblijf in de UK betrof. Alhoewel uw asielaanvraag er aanvankelijk werd afgewezen, kreeg u er in 2001 een verblijfsvergunning van onbepaalde duur. Door uw (vermeende) betrokkenheid bij wapenhandel vanuit ex-Joegoslavië kreeg u er problemen, werd u opgepakt en kreeg u een gevangenisstraf, waarvan u in beroep werd vrijgesteld. Daarna verbleef u zonder verdere problemen in de UK tot u, op eigen initiatief en met een vals Bulgaars document (!) besloot te vertrekken om het huwelijk van uw nicht in Duitsland bij te wonen. U durfde nadien, met het valse document, niet meer terug te keren naar de UK. U besloot dan maar een reis binnen Europa te maken, via Monaco-Italië-Oostenrijk, om uiteindelijk dan toch met de Eurostar terug naar de UK te gaan, met alle gevolgen van dien (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). De loutere vaststelling dat u er niet voor terugdeinst om Europa met valse documenten te bereizen, en dit om eerder toeristische doeleinden, spreekt boekdelen. U had een verblijfsrecht in de UK maar dit weerhield u er niet van over-en-weer te reizen met valse stukken, nl. de Turkse identiteitskaart van uw broer in plaats van de uwe, en de valse Bulgaarse identiteitskaart. Dit gedrag getuigt van een grote onbezonnenheid, maar alleszins niet van een vrees voor vervolging, met name de angst tegen de lamp te lopen en opnieuw een uitzetting naar Turkije - waar u zegt te worden gezocht als dienstweigeraar - te riskeren.

Bovendien liet u ten aanzien van de DVZ weten dat u eigenlijk geen asielaanvraag in België wenste in te dienen, maar dit enkel heeft gedaan omdat u in het treinstation van Brussel-Zuid werd tegengehouden (vragenlijst DVZ, vraag 34, dd. 6 januari 2015). Ook deze uitleg staat haaks op uw beweerde vrees vervolging.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen heeft u uw beweerde vrees voor vervolging, op basis van dienstweigering, niet aannemelijk gemaakt en kan de hoedanigheid van vluchteling niet worden toegekend.

De door u neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. De kopie van uw identiteitskaart, die van uw broer, de valse Bulgaarse identiteitskaart en uw Brits rijbewijs tonen het parcours aan dat u hier in Europa al heeft afgelegd, wat hier niet wordt betwist. De vier Turkse stukken van het Turks consulaat in Stuttgart (daterend van 2001 en 2002) betreffen enkel kopieën, geen originelen, waardoor de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Echter, hierboven werd reeds uiteengezet dat het weinig plausibel is dat u intussen de Turkse nationaliteit zou hebben verloren, iets wat u zelf ook afdoet als een 'politieke zet'. Wat de bundel stukken betreffen die betrekking hebben op de zaak die uw advocaat, Mter (G.), bij het EHRM te Straatburg aanhangig maakte en waarbij het Hof vervolgens besliste de zaak ontvankelijk te verklaren, dient evenzeer te worden aangestipt dat het CGVS deze procedure en uitkomst niet betwist - alhoewel het document onvolledig werd overgemaakt (stuk, daterend van 18 oktober 2002, enkel beschikbaar tot en met pagina 7) en onmogelijk het vervolg hieruit kan worden afgeleid. Feit is wel dat uit het 'exposé des faits' kan worden afgeleid dat u in Duitsland geen vlekkeloos parcours heeft afgelegd maar vanaf 1992 opeenvolgende keren voor de rechtbank diende te verschijnen (oa. voor slagen en verwondingen, voor diefstal en bendevoering, voor automisdrijven, etc.). Uit deze stukken kan alleszins niet worden afgeleid dat u de door de Duitse overheid ten laste gelegde feiten niet heeft begaan. Eenzelfde opmerking geldt voor de zaak waarvoor u in de UK werd vervolgd. Hoe dan ook, deze stukken brengen geen extra elementen aan.

Tot slot, moet worden opgemerkt dat uit een grondig onderzoek van de huidige veiligheidssituatie in Turkije (zie bijgevoegde kopie in administratief dossier) blijkt dat Abdullah Öcalan op 21 maart 2013 opriep tot het einde van de gewapende strijd in Turkije. Op die datum werd ook een officieel staakt-het-vuren afgekondigd en is op dit ogenblik nog altijd van kracht. Sinds dit staakt-het-vuren in werking trad, werden enkele sporadische schermutselingen vastgesteld tussen de PKK en het Turkse leger, die geen slachtoffers onder de burgerbevolking maakten.

Bovendien plegen extreem-linkse of islamitische gewapende organisaties af en toe aanslagen in Turkije. Voor de desbetreffende periode, van januari tot juli 2014, konden echter geen gewapende activiteiten van belang in verband met die organisaties worden vastgesteld.

Het conflict in het naburige Syrië heeft wel degelijk een impact op de huidige veiligheidstoestand. Zo zijn de Turkse autoriteiten sinds de herfst van 2011 actief betrokken bij dit conflict en leveren openlijk logistieke steun aan de Syrische rebellen die tegen de troepen van president Assad vechten. Deze steun heeft voor grote spanningen tussen de twee landen gezorgd maar heeft tot nu toe niet geleid tot grote confrontaties. Talrijke Syrische vluchtelingen zijn sinds het begin van het conflict in Turkije aangekomen. Het gaat zowel om vluchtelingen die in kampen wonen, als om vluchtelingen die toevlucht in de steden hebben gezocht. Deze massale komst van vluchtelingen verstoort het evenwicht tussen de gemeenschappen in sommige grensprovincies zoals Hatay, en heeft voor spanningen tussen de verschillende bevolkingsgroepen gezorgd. Het conflict in de stad Kobané (Ayn al-Arab) mondde ook uit in betogingen die werden onderdrukt door de Turkse ordetroepen, die leidden tot de dood van een dertigtal deelnemers en tot de instelling van een avondklok in sommige zuidoostelijke

provincies gedurende enkele dagen in oktober 2014. In het licht van de informatie die als bijlage werd toegevoegd aan de COI Focus betreffende de huidige veiligheidstoestand in Turkije van 8 augustus 2014, volstaan deze gebeurtenissen echter niet om te kunnen besluiten dat er op dit ogenblik in Turkije een reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert inzake de *"weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag"* de schending aan van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Volgens hem dient gesteld te worden dat hij nog altijd in gevaar is omwille van het feit dat hij als dienstweigeraar wordt gezocht in Turkije.

Verder geeft de informatie die verweerder in de bestreden beslissing aanhaalt geen uitsluitel over de veiligheid in Turkije in het algemeen maar voor Koerden in het bijzonder. Volgens verzoeker is Turkije blootgesteld aan een explosieve, minstens zeer labiele geopolitieke situatie, meer in het bijzonder aan de Turks-Syrische grens. Deze situatie houdt voor hem bij een terugkeer naar Turkije gevaar in.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing, die overigens geen *"weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag"* doch wel een *"weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus"* betreft, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. In de bestreden beslissing, zoals hoger geciteerd, wordt op uitgebreide, duidelijke en concrete wijze gemotiveerd waarom verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, Turkije, een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren. Meer bepaald wordt hierin vastgesteld dat (i) hij dusdanig onlogische, ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen aflegde dat hij zijn beweerd dienstweigering niet aannemelijk maakt; (ii) hij verviel in een zeer stereotiep en algemeen discours wanneer hem werd gevraagd waarom hij zijn dienstplicht niet wilde vervullen en in dit kader geen blijk gaf van enige vereenzelviging met de Koerden; (iii) hij er zelfs niet over zou hebben gedacht om de mogelijke piste te gebruiken waarover hij beschikte om te ontkomen aan zijn dienstplicht en het in dit kader zeer merkwaardig is dat hij zou verkiezen om te worden gezocht door de Turkse overheid in plaats van te betalen voor een vrijstelling van zijn legerdienst; (iv) hij zich vrijwillig wendde tot de Turkse autoriteiten in Londen om een nieuwe Turkse identiteitskaart te bekomen en deze identiteitskaart ook probleemloos bekwam, hetgeen er duidelijk op wijst dat hij nog steeds de Turkse nationaliteit heeft, dat hij geen vrees koestert ten aanzien van de Turkse overheid en dat hij door deze overheid niet wordt gezocht; (v) zijn houding en handelingen in Duitsland en in Engeland totaal niet te rijmen zijn met een gegronde vrees voor vervolging nu hij in beide landen kon verblijven doch aan deze mogelijke verblijven vrijwillig verzaakte om redenen die geen verband houden met het vluchtelingenverdrag; (vi) hij bovendien zelf uitdrukkelijk aangaf dat hij eigenlijk geen asielaanvraag wilde indienen in België en dat hij dit louter deed omdat hij in het treinstation van Brussel-Zuid werd tegengehouden; (vii) de neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan de voormelde vaststellingen.

Verzoeker beperkt zich ertoe op louter algemene wijze te poneren dat hij nog altijd in gevaar is en als dienstweigeraar wordt gezocht in Turkije. Dit kan geheel niet volstaan om afbreuk te doen aan de voormelde, concrete vaststellingen en motieven. Deze vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker niet *in concreto* worden weerlegd of betwist, door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. In zoverre verzoeker zich om de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 12) blijkt voorts dat de situatie in Turkije geenszins van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker in dit kader ten onrechte beweert dat de voormelde informatie dienaangaande geen uitsluitel zou geven en op algemene wijze poneert dat de situatie in Turkije (in het bijzonder voor Koerden) onveilig zou zijn, dient bovendien te worden opgemerkt dat hij zelf niet het minste begin van informatie bijbrengt omtrent de situatie in Turkije. Hij toont op generlei wijze aan dat de situatie aldaar (voor Koerden) zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in het voormelde wetsartikel.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS